

Sygnatura akt I C 697/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Braniewie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Ewa Myślińska

Protokolant: staż. K. A.

po rozpoznaniu w dniu 17 lutego 2017 roku w Braniewie

na rozprawie

sprawy z powództwa Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko J. W.

o zapłatę

I. oddała powództwo w całości;

II. zasądza od powoda Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W. na rzecz pozwanego J. W. kwotę 377 zł (trzysta siedemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. w pozwie wniesionym 17 października 2016 roku domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego J. W. kwoty 1 484,51 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu podniósł, iż wierzytelność dochodzona w niniejszej sprawie wynika z umowy bankowej o numerze (...), jaką pozwany zawarł z (...) S.A. (poprzednio (...) Bank S.A.) w dniu 16 marca 2009 roku, a z której to umowy strona pozwana się nie wywiązała. Na podstawie wyżej wskazanej umowy pozwany otrzymał do dyspozycji określoną kwotę pieniężną i zobowiązał się do jej zwrotu na warunkach w umowie wskazanych. Na skutek niewywiązania się z umowy, niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Wierzyciel pierwotny bezskutecznie wzywał stronę pozwaną do zapłaty w/w kwoty informując, że w braku jej spłaty dokona przelewu przysługującej mu wierzytelności na rzecz powoda. Pozwany nie dokonał zapłaty w wyznaczonym terminie wobec czego w dniu 19 maja 2016 roku uprzedni wierzyciel przelał na powoda tę wierzytelność wraz z prawem naliczania odsetek.

Jednocześnie powód wskazał w pozwie, iż na dochodzone przez niego roszczenie złożyły się kwoty: 1448,52 złotych tytułem należności głównej w kwocie oraz skapitalizowanych odsetek w wysokości 35,99 zł, na które składają się przejęte w drodze cesji wierzytelności, odsetki wierzyciela pierwotnego naliczane, zgodnie z postanowieniami umowy odpowiednio od niezapłaconej kwoty należności głównej, wynikającej z umowy oraz odsetki ustawowe naliczane przez

powoda do dnia 31 grudnia 2015 roku, a także odsetki ustawowe za opóźnienie naliczone przez powoda od dnia 1 stycznia 2016 roku.

Powód zaznaczył, iż przed złożeniem pozwu w niniejszej sprawie wielokrotnie podejmował próby kontaktu z pozwanym. Nadto powód wskazał, iż w wezwaniu z dnia 22 września 2016 roku wykazał wolę polubownego rozwiązania sporu i zawarcia ugody, jednakże pozostało ono bez odpowiedzi.

Nakazem zapłaty z dnia 24 października 2016 roku wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie I Nc 1498/16 Sąd Rejonowy w Braniewie nakazał pozwanemu J. W., aby zapłacił powodowi Prokura Niestandaryzowanemu Sekurytyzacyjnemu Funduszowi Inwestycyjnemu Zamkniętemu z siedzibą we W. kwotę 1 484,51 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 1 484,51 złotych od dnia 17 października 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 294,50 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniósł w tym terminie sprzeciw.

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty pozwany J. W. zaskarżył go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według nim przepisanych oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa według norm przepisanych. Pozwany podniósł zarzut bezpodstawności roszczenia, kwestionując istnienie zobowiązania, tj. fakt zawarcia z pierwotnym wierzycielem (...) Bank S.A. umowy bankowej w dniu 16 marca 2009 roku. Wniósł tym samym o zobowiązanie powoda do złożenia dokumentów, z których fakt zawarcia takiej umowy będzie wynikał. W jego ocenie dopiero złożenie takiej dokumentacji zezwoli mu na zweryfikowanie zarówno zasadności, jak też wysokości dochodzonego roszczenia. Nadto pozwany, z ostrożności procesowej, podniósł zarzut przedawnienia roszczenia objętego pozwem w całości, wskazując iż powód nabył wierzycelność już przedawnioną. W ocenie pozwanego roszczenia stały się wymagalne najpóźniej w marcu 2011 roku, a zatem termin biegu przedawnienia zakończył się z upływem stosowanego w tego typu sprawach trzyletniego terminu przedawnienia- w marcu 2014 roku, jeszcze przed wniesieniem pozwu. Zaznaczył nadto, że nie składał oświadczenia o zrzeczeniu się zarzutu przedawnienia i nie dokonał uznania roszczenia.

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty powód pismem z dnia 20 grudnia 2016 roku podtrzymał swoje żądanie. Wskazał, iż na podstawie art.492 § 1 pkt 1 ksh doszło do przeniesienia całego majątku (...) Bank S.A. na (...) Bank S.A., a połączenie zostało dokonane ze skutkiem na dzień 31 grudnia 2009 roku. Ponownie zaznaczył powód, że pozwany w dniu 16 marca 2009 roku zawarł z (...) Bank S.A. umowę o kredyt gotówkowy oraz o limit i kartę M. C. E. w związku z czym otrzymał do dyspozycji określoną w umowie kwotę pieniężną zobowiązując się jednocześnie do jej spłaty zgodnie z postanowieniami umowy. Skoro pozwany nie wywiązał się z umowy, zaprzestał spłaty bank w dniu 27 maja 2010 roku wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), który na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Braniewie z dnia 16 sierpnia 2010 roku został zaopatrzony w klauzulę wykonalności w sprawie I Co 1179/10. Powód wskazał, że kolejnym etapem było skierowanie sprawy, w oparciu o uzyskany tytuł wykonawczy, do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Braniewie. Jednocześnie powód przypomniał okoliczności związane z umową cesji z dnia 19 maja 2016 roku, na jakie powoływał się w pozwie i pogłębił wywód w tym zakresie. Wskazał, że nie posiada wiedzy jakoby pozwany miał wystąpić z pozwem o pobawienie tytułu wykonawczego wykonalności, czy też kwestionować zasadność wydania tytułu i prowadzenia w oparciu o ten tytuł postępowania egzekucyjnego. Odnosząc się do zarzutu bezpodstawności roszczenia podniesionego przez pozwanego, powód wskazał, iż na podstawie powołanych przez niego dowodów załączonych do odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty, zobowiązanie do zapłaty dochodzonej pozwem kwoty należy uznać za bezsporne co do zasady jak i wysokości. W jego ocenie, fakt zawarcia przez pozwanego umowy, z której wynika dochodzone pozwem roszczenie oraz niewywiązanie się z jej postanowień, pozostaje również bezsporny. W ocenie powoda bezzasadny był również podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia, gdyż w ocenie powoda, doszło do przerwania jego biegu (art. 123 § 1 pkt. 1 k.c.) z uwagi na złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, a następnie wszczęcie postępowania egzekucyjnego, które to postanowieniem z dnia 15 czerwca 2016 roku zostało umorzone, co w jego przekonaniu spowodowało, że termin ten zaczął biec na nowo po tejże dacie.

Na rozprawie w dniu 17 lutego 2017 roku pozwany J. W. wskazał, iż po doręczeniu mu odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty nie kwestionuje tytułu, z jakiego powód dochodzi zapłaty żądanej kwoty. Jednocześnie pozwany podtrzymał zarzut przedawnienia roszczenia, gdyż w jego ocenie, ostatni raz przerwanie biegu terminu przedawnienia nastąpiło w dacie wydania postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, natomiast prowadzona w niedługim czasie egzekucja komornicza została umorzona. Wobec powyższego w ocenie pozwanego okres egzekucji komorniczej należy traktować jako niebyły. Pozwany podtrzymał żądanie w zakresie zasądzenia kosztów procesu.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwany J. W. w dniu 25 marca 2009 roku zawarł z (...) Bank S.A. z siedzibą w W. umowę o kredyt gotówkowy numer (...) oraz o limit i kartę M. E.. Umowa była zawarta na 24 miesiące. Pozwanemu udzielono kredytu w kwocie 1680 złotych, który miał spłacać przez wyżej wskazany okres czasu w ratach miesięcznych po 89,80 złotych. Udzielony pozwanemu limit natomiast wynosił 1000 złotych.

Na podstawie świadectwa legalności fuzji transgranicznej z dnia 15 grudnia 2009 roku spółka (...) (Spółka Akcyjna) w P. dokonała połączenia transgranicznego ze (...) Bank S.A. z siedzibą w W. i w oparciu o przepisy polskiego kodeksu spółek handlowych oraz francuskiego kodeksu handlowego wskutek tego połączenia na rzecz S. Bak (spółka przejmująca) przeszedł cały majątek (...) Bank S.A. w W. (spółka przejmowana).

Pozwany nie wywiązał się z warunków wyżej wskazanej umowy, wobec czego S. A. (Spółka Akcyjna) w P. Oddział w Polsce z/s w W. (następca (...) Bank S.A.) w dniu 27 maja 2010 roku wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), stwierdzający wymagalną na ten dzień wierzytelność przysługującą mu względem powoda. Sąd Rejonowy w Braniewie postanowieniem z dnia 16 sierpnia 2010 roku w sprawie o sygn. akt I Co 1179/10, na wniosek pierwotnego wierzyciela nadał klauzulę wykonalności w/w bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z ograniczeniem odpowiedzialności dłużnika do kwoty 80 000 złotych.

W związku z powyższym na wniosek pierwotnego wierzyciela z dnia 17 marca 2011 roku prowadzone było postępowanie egzekucyjne, początkowo przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Obornikach pod sygnaturą Km 270/11, a następnie przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Braniewie M. K. w sprawie Km 1920/11.

Wierzytelność przysługującą S. A. (Spółka Akcyjna) w P. Oddział w Polsce z/s w W. (poprzednio (...) Bank S.A.) wraz z prawem do naliczania odsetek powód nabył w wyniku umowy o przelew wierzytelności z dnia 19 maja 2016 roku.

Postanowieniem Komornika Sądowego M. K. z dnia 15 czerwca 2016 roku na wniosek następcy prawnego wierzyciela pierwotnego Banku (...) S.A. z siedzibą w W. z dnia 1 czerwca 2016 roku postępowanie egzekucyjne zostało umorzone na podstawie art.825 pkt 3 kpc.

Pismem z dnia 31 maja 2016 roku pozwany został zawiadomiony o w/w umowie cesji wierzytelności, w którym to poinformowany został, iż stan zadłużenia na dzień 19 maja 2016 roku wynosił 1456,92 złotych, a następnie pismem z dnia 22 września 2016 roku wystosował do niego wezwanie do zapłaty.

Kwota niespłaconego kapitału wynosiła 1448,52 złotych. Skapitalizowane odsetki od niespłaconego kapitału wynosiły 35,99 złotych.

/okoliczności bezsporne, a nadto dowód: wyciąg z ksiąg k.9, umowa cesji k.10-15, wezwanie do zapłaty z dnia 22 września 2016 roku k.16-16v., umowa k.49-50, bankowy tytuł egzekucyjny k. 51, postanowienie Sądu Rejonowego w Braniewie z dnia 16 sierpnia 2010 roku k.52-53, postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego k.54, zawiadomienie z dnia 31 maja 2016 roku k.55, dokumenty znajdujące się w aktach komorniczych Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym

w Braniewie M. K. Km 1920/11 (wraz z aktami Km 270/11, dokumenty znajdujące się w aktach sprawy Sądu Rejonowego w Braniewie I Ci (...)/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Poczynione w sprawie ustalenia w zakresie stanu faktycznego oparto na twierdzeniach stron w zakresie, w jakim były zgodne, oraz na wymienionych dowodach w postaci dokumentów, których prawdziwość, ani wiarygodność zawartych w nich twierdzeń nie była kwestionowana.

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty kwestionował istnienie zobowiązania co do zasady, a w konsekwencji co do wysokości, jednakże po przedłożeniu przez powoda pierwotnych dokumentów potwierdzających istnienie zobowiązania w celu wskazania, z jakiego tytułu powód żąda zapłaty i z czego wynika żądana kwota, pozwany na rozprawie w dniu 17 lutego 2017 roku tym okolicznościom nie przeczył. Pozostałe okoliczności były pomiędzy stronami bezsporne. Pozwany podniósł zarzut przedawnienia, przy którym pozostał.

Na uwzględnienie w niniejszej sprawie zasługiwał, mimo innego stanowiska powoda zarzut przedawnienia roszczenia objętego pozwem w niniejszej sprawie, który ostatecznie zadecydował o oddaleniu powództwa w całości. Roszczenie dochodzone przez powoda uzyskało przymiot wymagalności co najmniej w dniu wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, stwierdzającego ten fakt, czyli najpóźniej w dniu 27 maja 2010 roku.

Wskazać należy, iż pozostaje bezsporne, że wierzyciel pierwotny podjął działania skutkujące przerwaniem trzyletniego (zgodnie z art. 118 k.c.) okresu przedawnienia, po pierwsze występując z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, a następnie po jej uzyskaniu z wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 1920/11 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Braniewie M. K. uprzednio prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Obornikach.

W świetle mogącego obecnie zostać uznanym za utrwalony poglądu Sądu Najwyższego, skutki przerwania biegu przedawnienia na skutek czynności ujętych w art. 123 § 1 k.c. następują wyłącznie w granicach podmiotowych zakreślonych przez strony tych czynności. Za takim stanowiskiem przemawia uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 roku w sprawie III CZP 29/16 (LEX nr 2067028), gdzie w samej tezie, ale także i w uzasadnieniu, akcentuje się dobitnie i jednoznacznie niedopuszczalność, także wobec art. 509 k.c., przeniesienia skutków przerwania biegu przedawnienia czynnościami pierwotnego wierzyciela będącego bankiem na nabywcę, przymiotu takiego nieposiadającego (niebędącego bankiem, co ma miejsce w niniejszej sprawie). Argumentację Sądu Najwyższego użytą w uzasadnieniu rzeczony uchwały Sąd orzekający w niniejszej sprawie bezwzględnie podziela, przychyliając się tym samym do wyrażonej tam konkluzji, skutkującej w okolicznościach przytoczonych wyżej uznaniem roszczenia powoda za przedawnione w całości. Pozew w niniejszej sprawie został bowiem wniesiony w dniu 17 października 2016 roku, a zatem z przekroczeniem trzyletniego terminu liczonego od dnia wymagalności roszczenia, co miało miejsce najpóźniej w dniu 27 maja 2010 roku.

W konsekwencji orzeczono jak w pkt I sentencji wyroku.

O kosztach procesu, który pozwany wygrał w całości orzeczono na mocy art. 98 §1 k.p.c. oraz §3 niniejszego artykułu w zw. z art. 108 §1 k.p.c. Strona powodowa jako przegrywająca winna jest zatem zwrócić pozwanemu poniesione przez niego koszty procesu, na które składa się wynagrodzenie pełnomocnika będącego adwokatem w kwocie 360 zł (§ 2 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 w zw. z § 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku zmieniającego rozporządzenia w sprawie opłat za czynności adwokackie Dz. U. z dnia 12 października 2016 roku) oraz koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych.